

ven aan het phagocytair vermogen van de capillair-endotheliën van de long; door onderzoekingen van leerlingen van ASCHOFF bleek dit echter niet juist te zijn. Waarschijnlijk worden deze histiomonocyten in het bloed zelf en wel in het capillair-systeem der acini opgelost. Wat de roode bloedlichaampjes betreft, is door OELLER en SCHILLING gevonden, dat bij gesensibiliseerde dieren een zeer snelle haemolyse van de soortvreemde erythrocyten (vogelbloed) plaats vindt. De kernen der bloedlichaampjes zouden door de endotheliën gefagocyteerd worden, welke meening ASCHOFF echter niet deelt.

Worden nu ook opgeloste stoffen in de longen verteerd? ROGER merkte op, dat het vetgehalte van het bloed van het rechter hart grooter is, dan van het linker hart. Hij neemt aan, dat het vet in het zuurstofrijke deel van het longbloed, waarschijnlijk met behulp van fermenten, verteerd wordt. De hoeveelheid van het materiaal, dat door de alveolair-endotheliën direct of indirect verteerd wordt, kan zeer aanzienlijk zijn. Dit is alleen denkbaar, wanneer de verteerde vloeibare massa geresorbeerd wordt. Dat dit inderdaad in groote mate mogelijk is, wordt bewezen door de resorptie van het pneumonische exsudaat en gestaafd door tal van proefondervindelijke uitkomsten.

Behalve een orgaan voor vertering en resorptie, is de long ook een uitscheidingsorgaan. Zoo worden bijv. micro-organismen als tuberkelbacillen, in de alveoli uitgescheiden. Ook grootere parasieten, nematoden, verlaten het longbloed in de alveoli en kunnen vandaar in de luchtwegen geraken.

De onderzoekingen van HUSTEN en BALTISBERGER hebben aangetoond, dat alle alveolaire gangen, dáár, waar de alveoli met hun aanzetplaats aan elkaar raken, door gladde spiervezels versterkt zijn. Waarvoor deze spiervezels dienen, is nog niet uitgemaakt; mogelijk is, dat zij bij de uitademing werkzaam zijn, of als tonus beheerschend systeem op de inademing invloed uitoefenen.

E. SLUITER.

Behandeling van spastische stoornissen. — Voor de behandeling van afwijkingen, met spastische verschijnselen gepaard gaande, zijn de laatste jaren groote verwachtingen gewekt tengevolge van betere inzichten omtent den sympathicus. Reeds lang was gebleken, dat men bij deze toestanden, met name ernstige spastische verlammingen, waarbij de gebruikelijke behandeling in den steek laat, niet veel bereikt met orthopaedische hulpmiddelen in tegenstelling met de uitkomsten bij slappe verlammingen, daar deze middelen de krampen om begrijpelijke reden eerder doen toenemen. De uitslag der heilkundige behandeling, hetzij deze zich tot de pees beperkte of wel het cerebrospinale zenuwtoestel gold, was evenmin bevredigend. Was deze behandeling op de pees gericht, dan was er gevaar voor verlamming van anderen aard, niet minder erg dan de oorspronkelijke stoornis, zoodat men zijn doel voorbijging. Ook ingrepen op het gebied van het zenuwstelsel, zij het van het sensibele deel van den reflexboog (FÖRSTER, VAN GEHUCHTEN), zij het van het motorische deel (STOFFEL) voldeden niet altijd.

Nu is men op grond van de studiën over den sympathicus overgegaan tot uitschakeling der rami communicantes, voor zoover deze met de spastische spieren in betrekking staan. Reeds kon ROYLE, steunende op 42 door hem bij spastische toestanden verrichte ingrepen, aantonen, welke schoone vergezichten door de kennis van den sympathicus zijn geopend.

ALBERT deelde onlangs (*Liège médical* 1926, no. 3 en 4) zijn waarnemingen mede, die deze verwachting steunen. Een patiënte van 21 jaren werd op de genoemde wijze behandeld wegens ziekte van LITTLE; zij vertoonde de sterke spierkrampen, vooral aan de beenen, zoodat zij nooit had kunnen loopen en alle bewegingen, ook passieve, voor zoo ver mogelijk, met grooten weerstand gepaard gingen. Reeds na den ingreep aan één zijde (doorsnijding van den IIden, IIIden en IVden ramus communicans lumbalis) was de toestand, zooals Ref. kon waarnemen, aanmerkelijk beter dan de geschetste, zoodat de zieke op den tweeden ingreep aandrong. Deze verbetering schreed voort, zoodat zij weldra zonder moeite kon loopen. Volgens schrijver brengt deze behandeling een belangrijken vooruitgang; hij meent, dat uitkomsten als de door hem geschetste met geen andere wijze van behandeling kunnen verkregen worden.

SCHULTE.

Tanden van Hutchinson. — Nog steeds heerscht oneenigheid over de vraag, welke afwijkende vorm der bovenste middelste snijtanden kenmerkend is voor aangeboren lues. Terwijl HUTCHINSON zelf den nadruk legde op het ontbreken van de middelste verhevenheid aan den snijrand, hebben latere onderzoekers verwarring gewekt door ook stoornissen in de verkalking (emailhypoplasie), die leiden tot het ontstaan van een halvemaanvormigen snijrand, als uitingen van lues te beschouwen. DE JONGE COHEN (*Deutsche Monatschrift für Zahnheilkunde* 1926) behoort tot hen, die van meening zijn, dat de laatstgenoemde vormafwijking geenszins kenmerkend is voor aangeboren lues. Het ontbreken van den middelsten knobbel aan den snijrand, gepaard aan een versmalling van dien rand, zoodat de tand een vorm krijgt, die met een bijtel of schroevendraaier te vergelijken is, zijn echter ook z.i. kenmerken, die op aangeboren lues wijzen. Slechts middelste bovensnijtanden die deze eigenschappen vertoonen, mogen tanden van HUTCHINSON genoemd worden. Verdwijnen van de middelste verhevenheid van den snijrand is aan den buitensten bovensnijtand zeer gewoon en vormt daar de inleiding van de vormenreeks, die met het ontbreken van den geheelen tand eindigt. Is nu soms ook het verdwijnen van die middelste verhevenheid aan den middelsten bovensnijtand een aanwijzing, dat ook deze tand voorbestemd is om in de verdere ontwikkeling van den mensch te verdwijnen? Door DENTZ is deze vraag gesteld en bevestigend beantwoord. DE JONGE COHEN kan deze meening echter niet deelen. De middelste verhevenheid aan den snijrand van den middelsten bovensnijtand ontbreekt niet zoo zelden ook in gevallen, waarin blijkens den algemeenen vorm van die tanden van aangeboren lues geen sprake is. De knobbel verdwijnt als zelfstandige verhevenheid, doordat hij met den distalen knobbel versmelt. Schrijver ziet daarin niet een aanwijzing van be-